

[Jørgen Winther]

astmapatienter ikke generes af andres tobaksrøg, men Venstre mener også, at det bør være en ret for personalet at ryge i arbejdstiden; det bør i så fald finde sted i særlige rygerum.

Venstre mener, det er vigtigt, at mindre børn ikke udsættes for passiv rygning, for det vides fra videnskabeligt hold, at passiv rygning hos spædbørn kan forårsage astmatisk bronchitis. Venstre har derfor også sympati for tanken om, at børn i dagpleje og daginstitutioner ikke på nogen måde udsættes for passiv rygning.

Venstre er et liberalt parti. Der skal være plads til alle, men vi bør alle tage et vist hensyn til hinanden, og for nogle rygere er det maksimal livskvalitet at ryge en cigar efter en god middag. Det er ikke staten, der skal lovgive på dette område. Der bør tages visse hensyn til rygere, for de har det faktisk svært nok på mange områder i dag, men der bør især tages hensyn til patienter med lungesygdomme og til de mindreårige børn.

Der har på det sidste været debat i dagspressen om lungekræft, og i den forbindelse vil jeg godt lige gøre et par bemærkninger. Der er omkring 3.200 lungekræfttilfælde på årsbasis, og der er ingen tvivl om, at langt, langt, langt de fleste – vel omkring 90 pct. – forårsages af tobaksrygning. Derfor er det selvfølgelig væsentligt, at folk får mere viden om, at der er en sammenhæng mellem tobaksrygning og lungekræft.

Det, der også er deprimerende i denne forbindelse, er, at lægerne, eksperterne, ikke er blevet bedre til at behandle lungekræft. Det er stadig væk sådan, at 5 år efter man har fået konstateret lungekræften, lever kun omkring 7-8-9-10 pct. Det vil sige, at det er nogle forfærdelig dårlige resultater, man har med behandling af lungekræft.

Noget af det, vi kan diskutere under udvalgsarbejdet, er også, at man ved, at passiv rygning kan være årsag til, at man kan få lungekræft. Det er faktisk sådan, at der er 30 pct. forøget risiko for lungekræft, hvis man er udsat for passiv rygning.

Venstre vil gå aktivt og energisk ind i udvalgsarbejdet, og det, vi især vil arbejde på, er, at man tager et rimeligt hensyn, så både rygere og ikkerygere kan være sammen, for det er et godt liberalt grundsyn, at der skal være plads til alle.

Birgitte Husmark (SF):

Forslaget her har til hensigt at give en yderligere sikring af røgfri miljøer i den offentlige sektor, ikke alene med henblik på at hindre de umiddelbare gener, der er forbundet med passiv rygning, men også af hensyn til den sundhedsfare, som er knyttet dertil; det gælder ikke mindst i relation til børn.

Sundhedsministerens Middellevetidsudvalg har i en af sine rapporter beskæftiget sig med dette område, og udvalget mener på baggrund af en række undersøgelser at kunne konstatere, at passiv rygning øger risikoen for lungekræft, astma og bronchitis. Middellevetidsudvalget mener desuden, at passiv rygning på grund af det store antal aktive rygere spiller en større rolle i Danmark end i andre lande.

Derfor er lovforslaget en tiltrængt opfølgning af Sundhedsministeriets cirkulære fra 1988. Tobaksskaderådet har undersøgt, i hvilken udstrækning cirkulæret er blevet efterlevet, og det er jo ikke imponerende. På statens område, hvor cirkulæret har været bindende, fremgår det, at tre fjerdedele af de statslige institutioner m.v. ikke har efterlevet cirkulæret med mere konkrete bestemmelser, og en fjerdedel af de statslige medarbejdere erklærer, at de er generet af rygning.

Lovforslaget er i modsætning til cirkulæret fra 1988 nu bindende for amter og kommuner, således at de efter dette forslag senest den 1. juli 1995 skal fastsætte bestemmelser – men nu kan vi jo se, hvornår det bliver – om sikring af røgfri miljøer på sygehuse, uddannelsesinstitutioner, dag- og døgninstitutioner og transportmidler samt de lokaler, som offentligheden har adgang til, og de vedtagne bestemmelser skal så meddeles til Sundhedsstyrelsen.

Det synes vi alt sammen er meget godt, men problemet er jo, at de tilsvarende bestemmelser på statens område kun i et meget begrænset omfang er blevet efterlevet, så ministeren må svare på, hvordan man fra regeringens side vil sætte engagement og om nødvendigt penge bag opfølgelsen.

Det mest grelle eksempel på problemer på statens område, vil jeg nok sige, er forholdene på Rigshospitalet, som om nogen burde gå foran på dette område.

Som svar på et spørgsmål fra mig i december måned sidste år svarede sundhedsministeren: